

години. Тя тури очилата си за да прѣгледѣ принца, но много врѣме ся мина докато да ги намѣсти за да ся задържѣтъ, защото носѣтъ ѣ бѣше много кѣсѣ. Принцѣтъ и вѣлшебницата (защото тя бѣше такава) като ся изгледѣдахъ, крѣхнахъ да ся смѣхѣтъ и си извикахъ и двамата сѣщоврѣменно: „Ахъ! какѣвъ смѣшенъ носъ! — не, толко смѣшенъ като вашыя, рѣче Милчо на вѣлшебницѣтъ: но, Господжо нека оставимъ носовѣтъ ни каквито си сѣ, и бѣдете доста добра да ми дадете нѣщичко да похапнѣ; защото умирамъ отъ гладъ, а тѣй сѣщо и мойтъ горкый конь. — На драго сѣрдце, му каза вѣлшебницата. Колкото и да ѣ носѣтъ ви смѣшенъ, но вый сте сынъ на най-добрыя ми пріятель. Азъ обычамъ царя, вашыя баща, като мой братъ; той имаше много добръ носъ. — А що ѣ излишно на моя? рѣче Милчо. — О; той нема нищо излишно, рѣче вѣлшебницата, напротивъ, той има много вещество; но нема нищо, человекъ трѣбва да бѣде много честенъ, та да има много дългъ носъ. Азъ ви казахъ прочее, че бѣхъ пріятелка на баща ви; той по онуй врѣме дохождаше често да мя спохожда. Знайте добръ, че азъ тогава бѣхъ много хубава: Той ми го казваше. Трѣбва да ви прикажѣ единъ разговоръ, когото имаме съ него послѣденъ пѣтъ, когато ся състанахме. — Ей, Господжо, рѣче Милчо, щѣ ви слушамъ по съ голѣмо задоволствіе когато ся навечерамъ: Прѣмыслете си, ако ви ѣ угодно, че не съмъ ялъ весденъ. — Горкото момче! каза вѣлшебницата, има си правдѣ, азъ за туй и непрѣмыслихъ. Щѣ ви дамъ прочее да повечерате и докато вечерате щѣ ви прикажѣ исторіѣтъ си въ четиры думы, защото не обычамъ дългытъ разговоры; единъ языкъ много дългъ, нѣнеможе да ся търпи отъ единъ